

"মৰমৰ সন্তানসকল – এইটো ৰহস্য সকলোকে শুনোৱা যে আবু হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ তীৰ্থ, স্বয়ং ভগৱানে ইয়াৰ পৰা সকলোৰে সংগতি কৰিছে"

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা কথা মনুষ্যই যদি বুজি যায় তেন্তে ইয়াত ভিৰ লাগিযাব?

উত্তৰ: যদিহে মুখ্য কথাটি বুজি লয় যে পিতাই যি ৰাজযোগ শিকাইছিল, সেয়া এতিয়া পুনৰ শিকাই আছে, তেওঁ সৰ্বব্যাপি নহয়। পিতা এই সময়ত আবুলৈ আহি বিশ্বত শান্তি স্থাপনা কৰি আছে, তাৰ জড় স্মাৰক দেলৱাড়া মন্দিৰ আছে। আদি দেৱ ইয়াত চৈতন্য ৰূপত বহি আছে, এয়া হৈছে চৈতন্য দেলৱাড়া মন্দিৰ, এইটো কথা বুজি ল'লে তেতিয়া আবুৰ মহিমা হৈ যাব আৰু ভিৰ লাগি যাব। আবুৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হৈ গ'লে ইয়ালৈ বহুত আহিব।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলক যোগ শিকাইছে। অন্য সকলো ঠাইত সকলোৱে নিজেই শিকে, শিকাওঁতা পিতা নাথাকে। এজনে আনজনক নিজে শিকায়। ইয়াতেতো পিতাই বহি সন্তানসকলক শিকায়। দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। তাততো বহুত মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় স্মৃতিলৈ আহি থাকে, ইমানখিনি স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে সেইবাবে দেহী-অভিমানী কাচিৎহে হয়। ইয়াতেতো তোমালোক দেহী-অভিমানী অতি সোনকালে হ'ব লাগে, কিন্তু এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে একোৱে নাজানে। শিৱবাবাই আমাৰ সেৱা কৰি আছে, আমাক কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। যিজন পিতা এওঁৰ শৰীৰত বিৰাজমান, ইয়াত বিৰাজমান তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। বহুত সন্তান আছে যাৰ এইটো নিশ্চয়েই নাই যে শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা আমাক শিকাই আছে, যেনেকৈ অন্য লোকে কয়, আমি কেনেকৈ নিশ্চয় কৰো, ইয়াতো এনেকুৱা হয়। যদিহে সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় থাকে পিতাক অতি স্নেহেৰে স্মৰণ কৰি-কৰি নিজৰ মাজত শক্তি আহৰণ কৰিলেহঁতেন, বহুত সেৱা কৰিলেহঁতেন কিয়নো গোটেই বিশ্বক পাৱন কৰি তুলিব নালাগে জানো। যোগত যিদৰে দুৰ্বল সেইদৰে স্তানতো দুৰ্বল। শুনোতো ঠিকেই কিন্তু ধাৰণা নহয়। যদি ধাৰণা হ'য় তেতিয়া আনকো ধাৰণা কৰাব। পিতাই বুজাইছিল তেওঁলোকে কনফাৰেন্স (সম্মিলন) আদি কৰি থাকে, বিশ্বত শান্তি বিচাৰে কিন্তু বিশ্বত শান্তি কেতিয়া আছিল, কেনেকৈ হৈছিল, সেয়া একোৱে নাজানে। কেনেকুৱা শান্তি আছিল, সেয়াই নালাগে জানো। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা যে বিশ্বত সুখ-শান্তি এতিয়া স্থাপন হৈ আছে। পিতাৰ আগমন হৈছে। কেনেকৈ এই দেলৱাড়া মন্দিৰ, আদি দেৱো আছে ওপৰত বিশ্বৰ শান্তিৰ দৃশ্যও আছে। য'তেই তোমালোকক কনফাৰেন্স আদিলৈ মাতে তেতিয়া তোমালোকে সোধা - বিশ্বত কেনেধৰণৰ শান্তি বিচৰা? এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত বিশ্বত শান্তি আছিল। সেয়াতো দেলৱাড়া মন্দিৰত পুৰা স্মাৰক আছে। বিশ্বত শান্তিৰ আৰ্হিও লাগে নহয় জানো। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰাও বুজি নাপায়। পাঁথৰ বুদ্ধিৰ হয়। গতিকে তেওঁলোকক শুনাব লাগে যে আমি ক'ব পাৰো বিশ্বত শান্তিৰ আৰ্হি হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আকৌ এওঁলোকৰ ৰাজধানীও যদি চাব বিচৰা তেন্তে দেলৱাড়া মন্দিৰলৈ গৈ চোৱা। মডেলেই (আৰ্হি) দেখুওৱা নহ'ব জানো, সেয়া আবুলৈ গৈ চোৱা। মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰোঁতাজনে নিজেই নাজানে, কোনে বহি এই স্মাৰক বনাইছে, যাৰ নাম দেলৱাড়া মন্দিৰ ৰাখি দিছে। আদি দেৱকো বহুৱাইছে, ওপৰত স্বৰ্গও দেখুৱাইছে। যেনেকৈ তেওঁলোক জড় তেনেকৈ তোমালোক হৈছা চৈতন্য। ইয়াক চৈতন্য দেলৱাড়া মন্দিৰ নাম ৰাখিব পাৰা। কিন্তু ক'ব নোৱাৰি কিমান ভিৰ হৈ যাব। মনুষ্যই মুৰ্ছিত হৈ যাব এয়া আকৌ কি। বুজাওঁতে বহুত পৰিশ্ৰম হয়। বহুত সন্তানেও বুজি নাপায়। যদিও দুৱাৰ মুখত, ওচৰতেই বহি আছে – একোৱে বুজি নাপায়। প্ৰদৰ্শনীত অনেক প্ৰকাৰৰ মনুষ্য যায়, অনেক মঠ-পন্থ আছে, বৈষ্ণৱ ধৰ্মাৱলম্বীও আছে। বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ অৰ্থই বুজি নাপায়। কৃষ্ণৰ বাদশ্বাহী ক'ত, সেয়া নাজানেই। কৃষ্ণৰ ৰাজ্যকো স্বৰ্গ, বৈকুণ্ঠ বুলি কোৱা হয়।

বাবাই কৈছিল য'লৈকে আমন্ত্ৰণ কৰে, তালৈ গৈ তোমালোকে বুজোৱা - বিশ্বত শান্তি কেতিয়া আছিল? এই আবু হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ তীৰ্থ কিয়নো ইয়াত পিতাই বিশ্বৰ সংগতি কৰি আছে, আবু পৰ্বতত তাৰ আৰ্হি চাব বিচৰা যদি তেন্তে গৈ দেলৱাড়া মন্দিৰ চোৱা। বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ স্থাপনা কৰিছিল - তাৰ আৰ্হি আছে। শুনি বহুত সুখী হ'ব। জৈন লোকসকলো সুখী হ'ব। তোমালোকে ক'বা এই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আমাৰ পিতা হৈছে আদি দেৱ। তোমালোকে বুজোৱা তথাপিও বুজি নাপায়। কয় ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে নাজানো কি কয়। গতিকে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে আবুৰ বহুত উচ্চ মহিমা কৰি বুজাব লাগে। আবু হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ তীৰ্থ। বোম্বাইতো (মুম্বাই) বুজাব পাৰা - আবু পৰ্বত হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ তীৰ্থ কিয়নো পৰমপিতা পৰমাত্মাই আবুলৈ আহি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিছে। কেনেকৈ স্বৰ্গৰ ৰচনা ৰচিছে - সেই

স্বৰ্গ আৰু আদি দেৱৰ মডেল (আৰ্হি) সকলো আবুত আছে, যাক কোনো মনুষ্যই বুজি নাপায়। আমি এতিয়া জানো, তোমালোকে নাজানা সেই কাৰণে আমি তোমালোকক বুজাওঁ। প্ৰথমে তোমালোকে সুধিব লাগে যে বিশ্বত কেনে ধৰণৰ শান্তি বিচৰা, কেতিয়াবা দেখিছানে? বিশ্বত শান্তিতো এওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) ৰাজ্যত আছিল। এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, এওঁলোকৰ ৰাজবংশৰ ৰাজধানী আছিল। যদি যোৱা তেন্তেতেওঁলোকৰ ৰাজধানীৰ মডেল আবুত তোমালোকক দেখুৱাম। এয়াতো হয়েই পুৰণি পতিত সৃষ্টি। নতুন সৃষ্টি বুলিতো কোৱা নহ'ব। নতুন সৃষ্টিৰ মডেলতো ইয়াত আছে, নতুন সৃষ্টি এতিয়া স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোকে জানা সেইবাবেতো শুনোৱা। সকলোৱে নাজানে, নুশুনাইও আৰু নুবুজেও। বহুত সহজ কথা। ওপৰত স্বৰ্গৰ ৰাজধানী আছে, তলত আদি দেৱ বহি আছে যাক এডম বুলিও কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে গ্ৰেট-গ্ৰেট-গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ। তোমালোকে এনেকুৱা মহিমা শুনালে তেতিয়া শূনি আনন্দিত হ'ব। হয়ো একেবাৰে একুৰেট (সঠিক), কোৱা তোমালোকে কৃষ্ণৰ মহিমা কৰা কিন্তু তোমালোকে একোৱেই নাজানা। কৃষ্ণতো বৈকুণ্ঠৰ মহাৰজা, বিশ্বৰ মালিক আছিল। তোমালোকে তাৰ মডেল চাব বিচৰা যদি আবুলৈ ব'লা, তোমালোকক বৈকুণ্ঠৰ মডেল দেখুৱাম। কেনেকৈ পুৰুষোত্তম সংগমযুগত ৰাজযোগ শিকে, যাৰ দ্বাৰা আকৌ বিশ্বৰ মালিক হয়, সেই মডেলো দেখুৱাম। সংগমযুগৰ তপস্যাও দেখুৱাম। প্ৰেক্ষিকেলত যি হৈছিল তাৰ স্মৃতি চিহ্ন দেখুৱাম। শিৱবাবা যিয়ে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰিলে, তাৰো চিত্ৰ আছে, অম্বাৰো মন্দিৰ আছে। অম্বাৰ কোনো 10-20 ভূজা নাই। ভূজাতো দুখনেই থাকে। তোমালোক আহিলে তেতিয়া দেখুৱাম। বৈকুণ্ঠও আবুত দেখুৱাম। আবুতেই পিতা আহি গোটেই বিশ্বক স্বৰ্গ কৰি তুলিছে। সংগতি দিছে। আবু হৈছে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ তীৰ্থ, সকলো ধৰ্মাৱলম্বীৰে সংগতি কৰোঁতা হৈছে এজনেই পিতা, ব'লা আবুত আপোনাক তাৰ স্মৃতি চিহ্ন দেখুৱাম। আবুৰ তোমালোকে বহুত মহিমা কৰিব পাৰা। তোমালোকক সকলো স্মৃতি চিহ্ন দেখুৱাম। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকেও জানিব বিচাৰে - প্ৰাচীন ভাৰতৰ ৰাজযোগ কোনে শিকালে, কি বস্তু আছিল? কোৱা, ব'লা আবুত দেখুৱাম। বৈকুণ্ঠও ওপৰৰ ছাদত পুৰা সঠিককৈ বনাইছে। তোমালোকে এনেকৈ বনাব নোৱাৰা। গতিকে এয়া ভালকৈ শুনাব লাগে। টুৰিষ্টে (পৰিৱ্ৰাজকে) ঠেকা-থুণ্ডা খায়, তেওঁলোকেও আহি বুজক। তোমালোকৰ আবু প্ৰখ্যাত হৈ গ'লে তেতিয়া বহুত আহিব। আবু বহুত জনাজাত হৈ যাব। যেতিয়া কোনোবাই সোধে যে বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হ'ব? সন্মিলন আদিলৈ নিমন্ত্ৰণ দিলে তেতিয়া সুধিব লাগে - বিশ্বত শান্তি কেতিয়া আছিল, সেয়া জানানে? বিশ্বত শান্তি কেনেকুৱা আছিল - ব'লা আমি বুজাম, মডেল আদি সকলো দেখুৱাম। এনেকুৱা মডেল আৰু আন ক'তো নাই। আবুয়েই হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ তীৰ্থ, য'ত পিতা আহি বিশ্বত শান্তি, সকলোৰে সংগতি কৰিছে। এই কথাবোৰ আন কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে, যদিও ডাঙৰ মহাৰথী, সংগ্ৰাহালয় আদি চম্ভাল কৰোঁতা আছে, কিন্তু ঠিক ৰীতিৰে কাৰোবাক বুজায় নে নুবুজায়, বাবাই লক্ষ্যতো কৰি থাকে। বাবাই সকলো বুজি পায়, যিয়ে য'তেই আছে, তেওঁক বুজি পায়। কোনে-কোনে পুৰুষাৰ্থ কৰে, কি পদ পাব? এই সময়ত যদি মৃত্যু হৈ যায় তেতিয়া একো পদেই পাব নোৱাৰিব। তেওঁলোকে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ বাবে কিমান যত্ন কৰিব লাগে সেয়া বুজি নাপায়। পিতাই নিতৌ নতুন কথা বুজায়, এনেকৈ-এনেকৈ বুজাই লৈ আহা। ইয়াততো স্মৃতি চিহ্ন আছে।

পিতাই কয় - মইও ইয়াত আছো, আদি দেৱো ইয়াত আছে, বৈকুণ্ঠও ইয়াত আছে। আবুৰ বহুত মহিমা হৈ যাব। ক'ব নোৱাৰি আবু কি হৈ যাব। যেনেকৈ চোৱা কুৰুক্ষেত্ৰক ভাল কৰি তুলিবলৈ কোটি টকা খৰচ কৰি থাকে। কিমান অনেক মনুষ্য গৈ তাত একত্ৰিত হয়, ইমান দুৰ্গন্ধ হয়, তাৰ কথাই নুসুধিবা। কিমান ভিৰ হয়। খবৰ আহিছিল যে ভজন মণ্ডলীৰ এখন বাচ নদীত ডুবি গ'ল। এয়া সকলো দুখ নহয় জানো। অকালতে মৃত্যু হৈ থাকে। তাততো এনেকুৱা একোৱেই নহয়, এই সকলো কথা তোমালোকে বুজাব পাৰা। কথা-বাৰ্তা কৰোঁতাসকল বহুত বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হ'ব লাগে। পিতাই জ্ঞানৰ পাম্পিং কৰি আছে, বুদ্ধিত বহাই আছে। জগতৰ লোকে জানো এই কথাবোৰ বুজি পায়। তেওঁলোকে ভাবে নতুন সৃষ্টি পৰিভ্ৰমণ কৰিবলৈ যায়। পিতাই কয় - এই সৃষ্টিখন এতিয়া পুৰণী নাশ হোৱাৰ পথত। তেওঁলোকেতো কয় - 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে। তোমালোকেতো কোৱা যে গোটেই কল্পই 5 হাজাৰ বছৰৰ। পুৰণি সৃষ্টিৰ মৃত্যু সমাগত। ইয়াকে কোৱা হয় ঘোৰ অন্ধকাৰ। কুস্ককৰণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। কুস্ককৰণে আধাকল্প শুইছিল, আধাকল্প জাগি আছিল। তোমালোক কুস্ককৰণ আছিল। এই খেলখন বৰ আচৰিত। এই কথাবোৰ সকলোৱে জানো বুজিব পাৰে। কোনোবাইতো এনেয়ে ভাৱনাতে আহি যায়। শূনিবলৈ পায় যে এওঁলোক সকলো গৈ আছে গতিকে লগতে আহি যায়। তেওঁলোকক কোৱা হয় - আমি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, শিৱবাবাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। সেই বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰিলে বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, বচ। গতিকে তেওঁলোকেও কৈ দিয়ে শিৱবাবা মই আপোনাৰ সন্তান, আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ম। বচ, নাওঁ পাৰ হৈ যায়। ভাৱনাৰ ভাড়া চোৱা কিমান পোৱা যায়। ভক্তি মার্গত হৈছে অল্পকালৰ সুখ। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। সেয়া হৈছে ভাৱনাৰ, অল্পকালৰ সুখৰ ভাড়া। ইয়াত তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে ভাৱনাৰ ভাড়া পোৱা। বাকী সাক্ষাৎকাৰ আদিত একো নাই।

কোনোবাই কয় সাক্ষাৎকাৰ হওঁক, তেতিয়া বাবাই বুজি পায় যে একোৱেই বুজা নাই। সাক্ষাৎকাৰ কৰিব বিচৰা যদি তেন্তে গৈ ঐকান্তিক ভক্তি কৰা। তাৰ পৰা একো পোৱা নাযায়। খুব বেছি পৰৱৰ্তী জন্মত কিবা ভাল হ'ব। ভাল ভক্ত হ'লে তেতিয়া ভাল জন্ম পাব। এয়াতো কথাই বেলেগ। এই পুৰণি সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। পিতা হৈছেই সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা। স্মৃতি চিহ্ন আছে নহয়। বহুত পুৰণি মন্দিৰ আছে। কিবা ভাঙি-চিঙি গ'লে আকৌ মেৰামতি কৰি থাকে। কিন্তু তাৰ শোভাতো কম হৈয়ে গৈ থাকে। এয়া সকলো হৈছে বিনাশী বস্তু। গতিকে পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, প্ৰথমে নিজৰ কল্যাণৰ কাৰণে নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেন্তে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। এয়া হৈছে পঢ়াৰ কথা। বাকী এই যি মথুৰাত মধুবন, কুঞ্জ গলি আদি বহি বনাইছে, সেয়া একোৱেই নাই। কোনো গোপ-গোপিনীৰ খেলো নহয়। এয়া বুজাবলৈ বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। এটা-এটা পইন্ট ভালকৈ বুজোৱা। সন্মিলন আদিতো যোগযুক্তসকলৰ প্ৰয়োজন। তৰোৱালত যদি ধাৰ নাই, কোনো এজনো শৰবিদ্ধ নহ'ব। তেতিয়া পিতাইও কয় এতিয়া দেৰি আছে। এতিয়াই যদি মানি লয় যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপি নহয় তেন্তে ভিৰ লাগি যাব। কিন্তু এতিয়া সময় হোৱা নাই। এটা কথা মুখ্য ৰূপত বুজি পাওক যে ৰাজযোগ পিতাই শিকাইছিল, যি এই সময়ত শিকাই আছে। এওঁৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁৰ নাম ৰাখি দিলে যিজন এতিয়া ক'লা বৰণীয়া (অপবিত্ৰ)। কিমান ডাঙৰ ভুল। ইয়াৰ কাৰণেই তোমালোকৰ নাও ডুবি গ'ল।

এতিয়া পিতাই বুজায় - এই পঢ়া হৈছে চ'চ অফ ইনকাম (আয়ৰ উত্স), স্বয়ং পিতাই মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিবৰ কাৰণে পঢ়াবলৈ আহে, ইয়াৰ বাবে পবিত্ৰও নিশ্চয় হ'ব লাগে, দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়ই। যিমানবোৰ চেন্টাৰ আছে সকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। এয়া গোটেই ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। মাহীৰ ঘৰতো নহয় (সহজ কাম নহয়)। কোৱা, স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয় সত্যযুগক। কিন্তু তাৰ ৰাজ্য কেনেকৈ চলে, দেৱতাসকলৰ সংগঠন চাব বিচৰা যদি আবুলৈ ব'লা। অন্য কোনো এনেকুৱা ঠাই নাই য'ত এনেকৈ চাদত ৰাজ্য দেখুওৱা আছে। যদিও আজমেৰত স্বৰ্গৰ মডেল আছে কিন্তু সেয়া হৈছে অন্য কথা। ইয়াততো আদি দেৱো আছে নহয় জানো। সত্যযুগ কোনে আৰু কেনেকৈ স্থাপনা কৰিলে, এয়াতো হৈছে তাৰ সঠিক স্মাৰক। এতিয়া আমি চৈতন্য দেলৱাড়া নাম লিখিব নোৱাৰোঁ। যেতিয়া মনুষ্যই নিজে বুজি পাব তেতিয়া নিজেই ক'ব যে তোমালোকে লিখা। এতিয়া নহয়। এতিয়াতো চোৱা অলপ কথাতই কি কৰি দিয়ে। বহুত ক্ৰোধী থাকে, দেহ-অভিমান আছে নহয় জানো। দেহী-অভিমानीতো তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনো হ'ব নোৱাৰে। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয়যে ভাগ্যত যি আছে। পুৰুষাৰ্থীয়ে এনেকৈ নক'ব। তেওঁলোকেতো পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকিব পিছত যেতিয়া ফেল (অনুত্তীৰ্ণ) হয় তেতিয়া কোৱা হয় ভাগ্যত যি আছিল। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) দেহী-অভিমानी হ'বৰ কাৰণে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনেকৈ কেতিয়াও ভাবিব নালাগে যে ভাগ্যত যি আছে হ'ব। চেঞ্চীব'ল (সুবুদ্ধিপূৰ্ণ) হ'ব লাগে।

(2) জ্ঞান শুনি তাক স্বৰূপত আনিব লাগে, স্মৃতিৰ ধাৰ ধাৰণ কৰি আকৌ সেৱা কৰিব লাগে। সকলোকে আবু মহান তীৰ্থৰ মহিমা শুনাব লাগে।

বৰদান: পিতাৰ লগত থাকি-থাকি তেওঁৰ সমান হওঁতা সকলো আকৰ্ষণৰ প্ৰভাৱৰ পৰা মুক্ত হোৱা য'ত পিতাৰ স্মৃতি আছে অৰ্থাৎ পিতাৰ সান্নিধ্য আছে ত'ত বড়ী-কষ্টিয়াচ (দেহ-অভিমানৰ) উৎপত্তি হ'ব নোৱাৰে। পিতাৰ সান্নিধ্যত বা ওচৰত থাকোঁতাসকল জগতৰ বিকাৰী ভায়ৱেশ্বন (প্ৰকম্পন) অথবা আকৰ্ষণৰ প্ৰভাৱৰ পৰা দূৰ হৈ যায়। এনেকৈ লগত থাকোঁতাসকল লগত থাকি-থাকি পিতাৰ সমান হৈ যায়। যেনেকৈ পিতা উচ্চতকৈও উচ্চ তেনেকৈ সন্তানসকলৰ স্থিতিও উচ্চ হৈ যায়। তলৰ কোনোধাৰণৰ কথাই তেওঁলোকৰ ওপৰত নিজৰ প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰে।

স্লোগান: মন আৰু বুদ্ধি কনট্ৰ'লত (নিয়ন্ত্ৰণত) থাকিলে অশৰীৰী হোৱা সহজ হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!